

Skatteklage på vers fra Tylldalen

Nord-østerdølenes humor og lyriske sans forneker seg ikke selv i trivielle skattesaker, skriver den som har sendt oss vedlagte lyriske skatteklage og ditto svar fra Tynset likningskontor. Vi skal ikke kunne si om det var lyrikken eller andre forhold, som avstedkom likningskontorets positive reaksjon, men at klagen hjalp, synes hevet over tvil. Kanskje kan dette være et råd til andre som vil klage på skatten: gjør det lyrisk.

Til Tynset likningskontor

Skatteklage fra gardbr. N.N. i Tylldalen.

Tone: Så lang er nå vinteren.

Jeg må i sørgmodighet klage på skatten
for inntekta mi viser tusener atten.

Er tallene rett, ja da må jeg meg skamme
for pungen er tom den, og gjelda den samme.

Mitt jordiske eie er satt opp i verdi,
skjønt husene råtner - ja fjøset helt ferdig,
og skal det fortsette på denne galeien
blir endskapen posen og staven og veien.

Og kona blir nedfor og sitt der og sture -
tenk hun blir beskyldt for med ull-håra lure.
Jeg ser ingen stasplagg av det hun forvalter,
for fjøsdrakta er kun elendige pjalter.

Den eneste trøst er for meg og for konen
at vi snart når alder til folkepensjonen,
for den blir jo større med inntekter høye -
først da får vi lønn for alt strev og all møyse.

Jeg vet ikke om vi skal le eller gråte,
slik økning i skatten bør være med måte.
Jeg ber likningsnemnda å være så snill:
Regn litt til mitt beste. De kan om De vil.

Likningskontorets svarskriv

Med ærlig ment vemod vi dypt må beklage at kurprisen nok er
i høyeste laget. En feil som dette vi retter så gjerne
når kua slett ikke er «miss» eller stjerne.

Da er det nok verre med ulla til kona, den må dog beskattes
til siste krona. Gad vite om kona i dette tilfellet har handlet
med Stensli og glemt å fortelle?

Vi slår av på skatten og ber deg forære din kone ny fjøsdrakt
og siden begjære straff og tiltale for ull som ble borte.

Vi mistenker ingen - men tror kona har gjort det.

(tidl. trykt i Østlendingen)